

Смелото дръвче

Аз се казвам ДРЪВЧО. Да започваме ли?

Бях малък и не знаех къде съм. Отворих очи. Огледах се. Всичко около мен беше кафяво. Все още не знаех какво съм, но много исках да бъда ученик.

Изведнъж съзрях нещо. То изглеждаше точно като мен. Извиках колкото глас имах:

- Ела при мееен!
- Не мога! Нещо в мен се е вкопчило в почвата. - отговори то.
- Какво е почва? - попитах аз.
- Тя е всичко кафяво около теб. - обясни ми то.

Нали знаете, мили ми приятели, че когато някой прави нещо, а не ви е казал какво, няма как да устоите да му подарите един въпрос.

- Какво правииш ? - изкрещях аз.
- Опитвам се да изляза от туук. Ела с мееен! - извика то.
- Страх ме еее, но ще опитааам! - казах аз с треперещ глас.

Две жълдчета, колко малки и несръчни бяхме. Как се опитвахме да излезем от кафявата почва, сякаш бяхме от враг, който хем ни даваше сили, хем можеше да не ни пусне никога.

Накрая второто жълдче се отказа. Но аз не. То ми казваше недоволно и уморено, че няма да се измъкна, но аз не го слушах. След дълги седмици или месеци мъчение аз успях да извадя ръчичката си. Бях много уморено. Реших малко да поспя. Сънувах как утре вече ще бъда голямо дърво. На сутринта не бях пораснало и със сантиметър. Но вярвах, че ще порасна и дни и нощи сънувах и мечтах.

След две седмици успях да покажа главичката си. Отворих очи и изведнъж всичко стана много светло и жълто. Въздухът беше чист, нов и свеж. А около мен беше цветно. Огледах се. Бях в нещо кафяво и кръгло, а то беше в голяма светла стая с толкова много цветове, колкото никога не бях виждало. Ехаа, колко беше красиво!

Изведнъж влетяха 25 същества с високи стъбла. Те издаваха странни звуци и размахваха клоните си. След 10 минути едно по-старо същество седна пред тях. Отнякъде долетя нежна мелодия. Голямото същество започна да обяснява нещо. Децата вдигаха ръка и задаваха въпроси. Говореха на неразбираем за мен език.

Всеки ден се събуждах рано, за да уча. Времето минаваше бързо и неусетно. Разбрах много за буквите и думите, за цифрите и задачите и дори за нас, растенията. Докато се усетя, бях научило много. Бях почти дърво, истински дъб. Учителката ме поливаше един път седмично и ми казваше „Виждам те, ти си смело, красиво и умно дърво“, а децата всеки ден минаваха покрай мен и ме хвалеха, че съм такова мило растение.

Един ден учителката каза на класа:

- В края на всеки месец учение ви задавам един сложен въпрос, за да се упражните. И такааа, тозмесечният въпрос е “Какво е най-хубавото в дъбовете?”

Никой не вдигна ръка.

- Дръвчооо. Къде си? - попита учителката. - Ще отговориш ли на въпроса?
- Да, с удоволствие. Най-хубавото в дъбовете е, че са стройни и интересни дървета. Те имат големи, широки листа, все едно протягаме към небето ръката си.
- Браво, Дръвчо!

И така ден след ден аз продължих да уча с децата. Следобед дописвах своята история и им я четях с огромно удоволствие, защото исках да им покажа, че мечтите не стават просто ей така, трябва да вярваш в тях.

Затога, запомнете, следвайте мечтите си, вярвайте в тях и те ще се сбъднат.

КРАЙ

Автор: Лилия Станимирова Атанасова на 9 години

Родител: Елена Николаева Георгиева

Номер на родител: 0885952826

Адрес: София, булевард Васил Левски номер 112